

сувалъ нѣкои отъ окаченитѣ по стенитѣ портрети и украсявалъ бащината си кѣща съ тѣхъ. Поради голѣмитѣ му умствени дарби, когато турското правителство предписало и на града Пазарджикъ да изпрати единъ ученикъ да следва на държавни разности въ цариградския лицей (гимназия), първенцитѣ препоръчали и изпратили Величкова.

Въ Цариградъ по онова време (преди освобождението) имало много видни българи — търговци, занаятчии, духовници и учители, които работѣли усърдно за просвѣщението на своя народъ. Тѣ издавали вестници и списания, откривали училища и читалища и водѣли борба срѣщу гърцитѣ. Тукъ се трудѣли да помогнатъ на своето поробено отечество нашитѣ смѣли родолюбци: Раковски, Неофитъ Бозвели, Иларионъ Макариополски, П. Р. Славейковъ, Драганъ Цанковъ и др. Въ Цариградъ младиятъ К. Величковъ прекаралъ шестъ години. По край френската наука, която усвоявалъ съ отличенъ успѣхъ, Величковъ водѣлъ дружба презъ свободното си време съ виднитѣ цариградски българи, скиталъ често по брѣговетѣ на Босфора и се наслаждавалъ отъ чуднитѣ морски изгледи на Черно и Мраморно море; запозналъ се тѣй сѣщо и съ бележитоститѣ и историческитѣ паметници на турската столица. Тукъ за пръвъ пжтъ Величковъ се запозналъ и съ Вазова и завързалъ съ него сърдечно и неизмѣнно приятелство. Величковъ тогава билъ на петнайсетъ години. Вазовъ го описва облѣченъ въ напета униформа и голѣмъ фесъ, който похлупвалъ високото му чело, надъ което свѣтѣли две черни и умни очи, блестящи отъ вътрешенъ младежки огънь.

Въ лицея, дето се училъ Величновъ, имало много строга дисциплина. Почти всички преподаватели били